

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • Ağustos 2008 • No:5

Örgütlenmeyi, Mücadeleyi ve Dayanışmayı Büyütelim!

Dünyanın birçok köşesinde işçi mücadelesi yükseliyor. İspanya'dan İran'a, Yunanistan'dan Mısır'a, Türkiye'den Güney Kore'ye kadar pek çok ülkede yaşanan grev ve direnişler işçi sınıfının gücünü ortaya koyuyor. Gelişen grev ve direnişler işçi kitlelerinin tüm dünyada huzursuz olduğunu ve çürüyen kapitalist düzenden bıktıklarını gösteriyor. Patronlar sınıfı, uzun bir süredir neo-liberal politikalarla işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıyor. Bu saldırılar sonucunda sosyal güvenlik kuşa çevrildi, mezarda emekliliğin yolu açıldı, iş saatleri uzadı ve ücretler düştü. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, ekonomik krizin faturası da işçi sınıfına çıkartılmak isteniyor. Daha şimdiden yüz binlerce işçi işten atılmış bulunuyor, zaten düşük olan ücretler iyice kuşa çevrilmek isteniyor ve toplu iş sözleşmelerinde sıfır zam dayatılıyor.

Tüm bu saldırılara karşı işçi kitleleri grev ve direnişlerle cevap vermeye başlıyor. Havayolu ve Telekom greviyle başlayan, SSGSS karşıtı eylemlerle gelişen süreç, yeni grev ve direnişlerle devam ediyor. Uzun bir süredir devam eden kimi grevler, patronların tüm baskısına rağmen kırılmamıştır. Yörsan, Arçelik ve Tega grevleri buna örnektir. Bunları Kocaeli Üniversitesi, Desa Deri, Unilever, E-Kart, Çapa Çağ ve Arkas Liman işçilerinin grev ve direnişleri izlemektedir. Önümüzdeki dönemde grev ve direnişler daha da gelişecektir. İstanbul Büyükşehir Belediyesinde ve ilçe belediyelerde çalışan on binlerce işçi, toplu sözleşme süreci tıkandığı için işyerlerine grev kararı asmış bulunuyor. Metal işkolunda ise, zorlu toplu sözleşme görüşmeleri daha yeni başlamıştır. Patronların dayatmalarına karşı işçilerin mücadeleden başka çareleri yoktur.

12 Eylül faşist rejimiyle işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtan patronlar son dönemde gelişen grev ve direnişlerden bir hayli rahatsız oluyorlar. Sendikalaşan, işten atmaları ve toplu sözleşme görüşmelerinde sıfır zammı kabul etmeyen, grev, direniş ve yürüyüşlerle seslerini duyuran işçilere, patronlar tahammül edemiyorlar. Patronlar, işçilere baskı

uygulayarak, saldırılar düzenleyerek, tutuklatarak ve para cezası kestirerek örgütlü mücadeleyi kırmaya çalışıyorlar.

Tega grevine özel güvenlik saldırırken, Desa Deri işçilerine "kaldırımı işgal" cezası kesildi, Kocaeli Üniversitesinde Oleyis grevini ziyaret eden işçiler ve sendika yöneticileri gözaltına alınarak tehdit edildi. 1 Mayıs'ta işçileri copluyan ve gaza boğan polis, İstanbul Büyükşehir Belediyesine yürümek isteyen 5 bin işçiye de saldırmaktan geri durmamıştır. İşçilere tazyikli su sıkılmış, gaz bombaları atılmış, coplanmış ve üzerlerine panzer sürülmüştür. Son olarak, Arkas liman işçilerine saldırılmıştır. Patronların kiralık uşakları grev yerine giden işçilerin önünü kesmiş ve işçileri ağır şekilde yaralamışlardır. Hastaneye kaldırılan arkadaşlarını ziyarete giden işçilere ise jandarma müdahale etmiştir. Ne var ki patron-polis-jandarma işbirliği, grev ve direnişteki işçileri yıldırılmamıştır. İşçiler, grev ve direnişlerine sahip çıktıklarını, mücadeleye devam edeceklerini açıklamışlardır.

Yürüyen grev ve direnişlerin başarıya ulaşması, tüm işçi kitlelerine moral, cesaret verecek ve yeni mücadelelerin fitilini ateşleyecektir. Ancak grev ve direnişlerin başarıya ulaşmasının ve toplu iş sözleşmelerinin işçilerin lehine sonuçlanmasının yolu, işçilerin birlikte mücadelesinden geçiyor. Tek tek yürüyen grev ve direnişleri birleştirmeli, işçilerin birliğini güçlendirmeli ve patronların karşısına daha güçlü bir şekilde çıkmalıyız. Beri taraftan da, tüm sendikalar grev ve direnişlere omuz vermeli ve işçileri yalnız bırakmamalıdır. Sendikaların, grev ve direnişlere destek vermek üzere, örgütlü işyerlerindeki işçileri harekete geçirmesiyle mücadele daha da gelişecek ve kitleselleşecektir. Geri adım atan ise patronlar olacaktır.

Grev ve direnişlerin başarıya ulaşması için dayanışmayı ve mücadeleyi yükseltelim. İşçi sınıfının örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka bir çıkar yolu, başka bir kurtuluşu yoktur. İşçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir ya da örgütsüzdür ve hiçbir şeydir!

**Yaşasın işçilerin birliği!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Madende Alkış ve Ölüm

Bir gün başbakan çalıştığınız fabrikayı ziyarete gelirse ne olur dersiniz? İşçiler olarak yaşanan sorunları sıralayıp hesap mı sorarsınız, yoksa yanındaki patron ve sendika bürokratlarını alkışlayıp “Türkiye seninle gurur duyuyor” diye haykırmaya mı başlarsınız? Üzülerek ifade edelim ki içinde bulunduğumuz örgütsüzlük ve bilinçsizlik koşullarında işçi sınıfının çoğunluğu ikincisini tercih ediyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan Tuzla tersanelerinde ve Kozlu maden ocaklarında adeta işçilerin önderi gibi karşılandı. Tuzla tersanelerinde yaşanan onca işçi ölümüne, kayıt dışı ve ağır sömürü koşullarına rağmen bir grup tersane işçisi Erdoğan’ı “Türkiye seninle gurur duyuyor” diye haykırıp alkışladılar. Erdoğan ve yanındakiler önce işçilerin tepkisi var sanıp panikledilerse de, söylenenler anlaşılınca düzen korosunun yüzü gülmeye başladı. İşçiler kardeşlerinin ölmesi ile sermaye düzeninin politikaları arasındaki bağı kuramamış ve gerçek suçluyu görememişlerdi. Bu yaşananlar ilk değildi, son da olmadı.

Aradan kısa bir zaman geçmeden Erdoğan bu kez Zonguldak madenlerindeydi. Erdoğan’a Çalışma

Bakan Faruk Çelik, Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, Genel Maden İşçileri Sendikası Başkanı Ramazan Denizer’in de olduğu kalabalık bir bürokrat takımı eşlik etti. Elbette bu iki sendikacı olmasa resim tamamlanmamış olurdu! Öncelikle sendika yöneticileri teslim alınıp, düzen güçlerine yedeklenmeliydi! Patronları ve sendikacıları yanlarına alan sermaye politikacıları işçilerin karşısına tam kadro çıkıp güven tazeliyorlar. “Mücadeleye gerek yok, biz birlikteyiz, her şeyi masa başında çözeriz” diyorlar.

Yolu açılan Erdoğan, Türkiye Taş Kurumu müdürlüğüne bağlı “Uzun Mehmet 1” kuyusundan maden ocağına inerek şovuna başlıyor. Onu “kuyubaşı” diye tabir edilen yerde bir maden işçisi “Sizi burada görmek bize gurur verdi Başbakanım” diyerek karşılıyor. Başbakan Erdoğan daha sonra “Payton” adı verilen raylı sistem aracına biniyor ve araç nakliyat şefinin, “Durmak yok, yola devam” sözleri ile hareket ediyor. Erdoğan yerin yarım kilometre altında bembeyaz işçi tulumu ile kazma sallayıp kömür çıkarıyor. İşçilerle yemek yiyor. Elbette kameraların önünde bir de nutuk atıyor. Ekmek mücadelesi verirken şehit düşen işçileri anıyor ve ilk kez ocağına inen bir başbakan olarak mutlu olduğunu ve zarar eden bu kurumları çalışanlar ile kâra geçirme gayretinde olacaklarını söylüyor. Erdoğan ayrıca madene yeni işçi alınacağını vaat ediyor. Özetle başbakan ve yanındaki sendikacılar kalabalık bir medya ordusu ile ocağına iniyor, kazma sallıyor ve işçilerden dua ve alkış alıp, sıkıntıları birlikte aşacağız mesajı veriyorlar.

Zonguldak maden havzası uzun yıllar militan mücadele-

lerin yaşandığı yerlerden biriydi. Maden havzasında fabrika işgalleri, grevler, mitingler sermaye sınıfının korkulu rüyası olmuştu. İş kazalarında, göçükte, grizuda sınıf kardeşlerini kaybeden işçiler, tüm bunlara karşı örgütlü mücadelelerin en güzel örneklerini vermişti. Fakat aradan geçen zamanda işçi sınıfının genelinde olduğu gibi maden bölgesinde de örgütlü halkalar kopty. Maden işçileri yaşadıkları sefaletin, iş cinayetlerinin hesabını soracakları yerde sermaye politikacılarından medet umma noktasına gerilediler. Örgütsüzlüğümüzün en belirgin sonuçlarından birini yaşıyoruz. Meydanlarda hesap soran işçiye bağırıp azarlayan, iş cinayetlerini olağan gören sermaye politikacılarından işçiler lehine politikalar beklemek çıkmaz sokağa sapmak anlamına geliyor.

Erdoğan ve sendika bürokratlarının ziyaretlerinin üzerinden bir hafta geçti ki, aynı madende göçük meydana geldi. Madende 1 işçi öldü, 2 işçi yaralandı. Erdoğan’ın ziyaretinin ardından tersanelerde ölümlerin sayısı 100 işçiye ulaştı. Bu uğursuzluğun gerçek sebebi kapitalizmdir. Kapitalizm işçiyi sadece sömürüyor onu katlediyor aynı zamanda. Göçüklerle tepemize çöken kapitalist sömürü düzenidir. Yerin metrelerce altında ölmesi gereken işçi kardeşlerimiz olmamalı, toprağa gömülmesi gereken kapitalizm olmalı. Bunu gerçekleştirecek güç işçi sınıfında var. Ancak bu güç bugün örgütsüz.

İşçi sınıfının içine düştüğü bu durumun en büyük sorumlularından biri sendika bürokrasisidir. Ekonomik Sosyal Konseyde, sermayenin temsilcileriyle birlikte, işçi sınıfının artan tepkisi törpüleniyor mu? Konfederasyon kurullarında sermayenin siyasetçileri en büyük lider gibi karşılanıp, konuşturulup, sonra da alkışlanmıyor mu? Grev, dayanışma ve mücadele için hazırlanan işçiler en başta sendika bürokrasisinin tepkisi ile karşılaşmıyor mu? İhanet içindeki sendika bürokrasisi işçi sınıfını sermaye politikacılarının ve ideolojisinin kucağına itiyor.

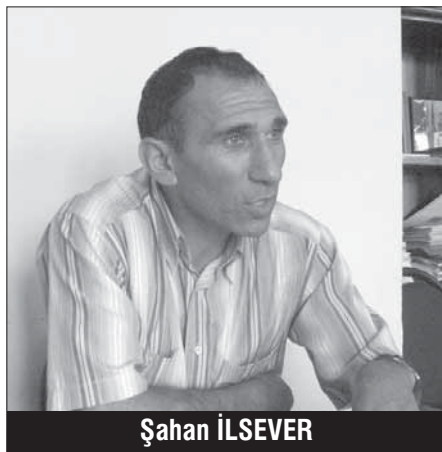
Önderliksiz ve örgütsüz kalan işçi sınıfı kurtuluşu sermaye politikacılarında arıyor. Sınıf mücadelesinin geçmişe göre hayli gerilemiş olduğu günümüz koşullarında bundan daha doğal bir durum olamaz. Fakat sermaye partilerinin işçi dostu görünen yüzlerinin ardında sadece sermaye sınıfının çıkarları vardır. Önceki partilerin patronların sadık bir hizmetkârı olduğu nasıl görüldüyse, AKP’nin gerçek yüzü de öyle açığa çıkacaktır. İşçi sınıfı örgütlenip bilinçlendiğinde ve kendi bağımsız çıkarlarını güden partisine kavuştuğunda ise, fabrikalara, madenlere, tersanelere gelecek sermaye politikacılarını, sendika bürokratlarını ve patronları başka türlü “konuk” edeceğiz! ■

“Grev Yeri Sokaklar Olacak”

İstanbul'da belediye işçilerinin toplu iş sözleşme görüşmeleri tıkanı. İşçiler sendikalarıyla birlikte belediye kapılarına grev kararını astılar. Fatih Belediyesinde alınan ilk grev kararını, Eminönü, Zeytinburnu, Beyoğlu, Sarıyer, Kartal, Üsküdar, Kadıköy ve Büyükşehir Belediyeleri izledi. On binlerce işçiyi temsil eden Türk-İş'e bağlı Belediye-İş ile DİSK'e bağlı Genel-İş sendikaları ücret ve idari maddelerde iyileştirmeler yapılmasını istiyorlar. Her grev gibi, başlayacak olan belediye işçilerinin grevinin de başarıya ulaşması için mücadeleyi genişletmeye, dayanışmayı büyütme ve en başta da taşeron işçileri mücadeleye katmaya ihtiyaç var. Belediye-İş ve Genel-İş sendikalarının şube başkanları ile belediye işçilerinin sorunları ve grev sürecine ilişkin yaptığımız röportajları yayınlıyoruz.

UID-DER: TİS görüşmeleriniz neden tıkanı?

Hasan Gülüm (Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı): TİS süreci ikinci ayda başladı. İkinci ayda başlamamıza rağmen henüz görüşmelerimizi sonlandıramadık. Türkiye'de TİS sürecinde inanılmaz bir zaman çalması, yani oyalamalar var. Grev sürecini zamana yayan, işverenlere olanaklar sağlayan bir TİS süreci var. Gaziosmanpaşa, Bayrampaşa, Üsküdar, Zeytinburnu, Ümraniye ilçeleri ile Büyükşehir'e grev kararını astık. 6 aydır Büyükşehir Belediyesi'nde yaptığımız sözleşme görüşmeleri 4 ücret maddesinde tıkanı. Büyükşehir Belediyesi ile diğer belediye işçileri arasında ücret dengesizliği var. Biz bu TİS sürecinde bu eşitsizliğin ortadan kaldırılmasını istiyor ve Büyükşehir'de düşük olan işçi ücretlerini eşit seviyeye getirmeye çalışıyoruz. Belediyenin ücret artış teklifi birinci yılda %8, ikinci yılda enflasyon oranında oldu. Biz ikinci yılı kabul ediyoruz, fakat birinci yılı kabul etmiyoruz. Ücretin azlığı çokluğu bir yana bizler için önemli olan dayatılanı reddetmektir. Sadece ekonomik bir ret değil, aynı zamanda politik bir rettir. Ücretten çok ücret politikasının reddidir. Ücreti konuşacaksak gerçekten enflasyon ra-

Şahan İLSEVER

kamlarını ve açlık yoksulluk sınırı rakamlarını da konuşmamız gerekiyor.

Şahan İlsever (Genel-İş 1 Nolu Şube Başkanı): Anadolu yakası 1 Nolu Şube olarak Kartal ve Kadıköy Belediyelerinde TİS süreci 6 Şubatta başladı ve halen devam ediyor. Başlarda sözleşmeye olumlu yaklaşıyorlardı, “iyi bir TİS yapacağız”, “Kadıköy'de yaşamak ayrıcalıktır” diyorlardı. Fakat aradan geçen onca zamanda sözlerini yerine getirmediler. Kadıköy'de ayrıcalığın ne olduğunu gördük. İşçi sayısının fazla olduğu (850 işçi) ve yüksek ücret aldıkları öne sürüldü. Hâlâ ortada bir teklif yok. Kartal'da idari maddeler geçti. Bazı düzeltmelerimiz oldu. Fakat ücretlerde hâlâ anlaşılmadı. Biz işçilere, sınıfamıza ve sendikamıza güveniyoruz. Eğer doğru bir rota üzerinde mücadele verirsek inanıyorum ki bizler kazanacağız. İnancılı ve kararlı bir mücadele vermeliyiz.

UID-DER: Belediye işçilerinin çalışma koşulları ve yaşadığı sorunlar nelerdir?

Hasan Gülüm: Edirnekapı'dan yürüyüşümüze engel olan, gaz ve su sıkkan, cop sallayanlar bizim %8'i kabul etmemizi istiyorlar. Bu baskılar ve önerilen zam oranı bizce eşdeğerdir. 24 Ocak kararları ile uygulanan özelleştirme ve taşeronlaştırma kararları özünde işçi sınıfının örgütlülüğünü hedef aldı. Bu saldırılar belediye işçilerine de yöneltilmiş ve taşeron şirketler belediyelere sokulmuştur. Taşeronlar siyasilerin yandaşlarına çıkar kapısı olurken, bizlere yansımaları ise örgütsüz çalışan işçiler olmuştur. Bizlere diyorlar ki, asıl işi taşeronlar yapıyor dolayısıyla önerilen ücret zammı yeterlidir. Belediye yönetimleri işçilere ve temsilcilere, işten atma, işyeri değiştirme gibi baskılar uyguluyorlar. Çalışma koşullarımız diğer

Hasan GÜLÜM

işyerlerine göre çok kötü değil, fakat gün geçtikçe bu koşullarda da huzursuzluk yaşanıyor.

Türkiye'de 11 milyon hizmet işçisi var. Belediyelerde çalışan işçi sayısı yaptığım araştırmaya göre 3 milyon civarında. Sendikalı işçi sayısı tüm belediyelerde 200 bine yakın. Taşeron işçi sayısı çok fazladır. Taşeron işçi sayısı bire üç civarında. Taşeronlarda örgütlenme zorlukları ve engeller var. Fakat İSTON, İSFAK gibi şirketlerde örgütlendik. Ama örneğin Çapa ve Park ve Bahçe'de örgütlenmenin önünde zorluklar var. Bir taşeron Türkiye çapında iş yapıyor. Bu işçiler esnek çalışma yöntemleriyle çalıştırılıyor, belirli süreli ve çağrı usulü çalışmalarla örgütlenmeleri engellenmeye çalışılıyor. Aslında tüm bunların kaynağında 12 Eylül yasaları var. 80'li yıllar fiili saldırı dönemiydi ve 90'lı yıllardan sonra ikinci bir saldırı dalgası daha geldi. Biz bu sürecin sonuçlarını yaşıyoruz. Fakat karamsar değiliz.

Şahan İlsever: Norm kadro dolayısıyla yeni işçi alınmıyor. En büyük sorunumuz özelleştirme ve taşeronlaştırmanın belediyelerde giderek yaygınlaştırılmasıdır. Kartal ve Kadıköy'deki işçi arkadaşlarımızın işlerinin taşeronlara devredilmesi bir sıkıntıya neden oluyor. Bizce işçiler için bilinç ve kimlik sorunu çok önemlidir. Biz eğitim süre-

cine daha da ağırlık vereceğiz. İşçiler sınıf bilinci ve sınıf kimliğine sahip değilse ve bizler mücadele alanlarında işçi arkadaşlarımızı göremiyorsak öncelikle kendi eksiklerimizi görmemiz gerekiyor. Alanlara ve mücadelelere işçileri katmak için bu eksiklerimizi gidermemiz gerekiyor. Belediye işçilerinin (özellikle Kadıköy'deki işçilerin) aldığı ücretin, asgari ücretli işçilere veya Doğu'daki işçilere göre iyi olması rehavete neden olmamalı. Her kazanım mücadele ile elde edildi ve onları korumak için de mücadele vermek gerekiyor.

UID-DER: TİS sürecinde karşılaştığınız baskı ve engellemeler var mı, bu engeller nasıl aşılır?

Hasan Gülüm: Grevlere muhtemelen Ağustos ayında başlayacağız. Sendika ve grev yasaları adeta işçilerin greve çıkmaması için yapılmış yasalardır. Örneğin sendikalaşma ve grev sürecinde patronlar işyeri değiştirebiliyorlar, yürüyüş yapan grevci işçilere polis baskı uygulayabiliyor, yasa grev gözçülerini sınırlandırıyor. Patronlara ise sadece 105 lira para cezası var. İşçilere işten atma, tutuklamalar, gözaltına almalar ve cop var, ama patronlara sadece para cezaları var. Biz bunları grev kararını asma sürecinde ve son dönemde yaşanan direniş ve grevlerde de gördük. Desa Deri işçilerine kaldırımı işgal cezası, Tega işçilerine saldırılar yaşandı.

“12 Eylül sürecinden sonra artarak süren baskıları, korku çemberini aşmamızın yolu mücadeleden geçiyor. Sınıfımızda bu güç vardır. Önderlik edecek militan sınıf sendikacılığı ve siyasal önderliktir. Devrimci güçlerin sendikalarda faaliyet göstermesi, ortak mücadele yürütmesi, işçilerle beraber mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor.”

Şahan İlsever: Sendika seçimlerinden başlayarak sendikal mücadele üzerinde her türlü baskıyı görüyoruz. Sadece eli telsizliler tarafından gelmiyor baskılar, işverenler tarafından da baskılar geliyor. Ben temsilcilik dönemlerimden itibaren bu baskılara şahit oldum. Gerçekten sınıf mücadelesine katkı sunacak arkadaşlara engel olunuyor. Bölgecilik, hemşericilik yönü ağır basan kişiler öne çıkartılıyor, seçilmeye çalışılıyor. Biz bunu kırmaya çalışıyoruz. Siyasilerin baskıları ile karşı karşıya geliyoruz. CHP ve diğerleri diyerek işçiler bölünüyor. Grev kararlarını asarken de engellerle karşılaştık. Sınıf dayanışması sayesinde bu engelleri aştık. Kartal, Kadıköy, Fatih gibi belediyelerde barikatlar çıktı karşımıza. Bir kâğıt parçasını dahi asmamızdan korkuyorlar. Baskılar her zaman olacak, direnerek bu baskıları aşacağız. Sınıf mücadelesi tarihi bunun örnekleriyle dolu. 12 Eylül sürecinden sonra baskılar artarak sürüyor. Fakat bu baskıları, korku çemberini aşmamızın yolu mücadeleden geçiyor. Sınıfımızda bu güç vardır. Önderlik edecek militan sınıf sendikacılığı ve siyasal önderliktir. Devrimci güçlerin sendikalarda faaliyet göstermesi, ortak mücadele yürütmesi, işçilerle beraber mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor.

UID-DER: Sınıfın geneline yönelik saldırı dalgasını püs-kürtmek için sendikanız ne yapıyor, neler yapılmalı? Ortak dayanışma ve mücadele hakkında neler yapıyorsunuz?

“Uzun bir süredir Türkiye ve dünya işçi sınıfında bir dağınıklık var. Egemen sınıflar tüm dünyada örgütlü. Bizce sendikaların dünya çapında örgütlülüğü yetersiz. Emeğin mücadelesi her alanda yükselmelidir. Marx'ın “Bütün ülkelerin işçileri birleşin” şiarı çok doğrudur. Uluslararası dayanışma şart ve gereklidir.”

Hasan Gülüm: Ben sendikamız adına konuşamam, şubem adına fikirlerimi dile getirebilirim. Sendikalarımız bu süreci görebiliyor mu? Bence hayır, görmüyorlar, görmek istemiyorlar. Bu süreç tehlikeli bir süreçtir. Siyasal kamplaşmaların yaşandığı bir süreçte kimse kendi gücü üzerinden yeni bir yol açamıyor. Üçüncü bir yol ile sınıfın kendi hak ve özgürlüklerini alabileceğini göstermek gerekiyor. Tutucu, gerici ve siyasi iktidarlarla yan yana olan sendikalarımızla mücadele etmeliyiz. Biz SSGSS'de, 1 Mayıs ve İstihdam Paketi döneminde bunları gördük. 14 Mart SSGSS eylemi, 90'lı yıllardan sonra sınıf içinde en olumlu hareketlenme oldu. Bu hareket birleşikti ve toplumsal destek görmüştü. Sınıf hareketi ve sınıf dostları birleşti. Bu süreç bizce 14 Mart, 6 Nisan, 1 Mayıs'ta başladı ve bugün E-Kart'ı, Unilever'i, Desa'yı, Yörsan'ı, Arçelik direnişlerini ve belediyelerdeki grev kararlarını yarattı. Bizce bu grev ve direnişleri, şimdi 14 Mart'taki gibi ortaklaştırmak gerekiyor. Biz, 17 Temmuzdaki eylemimize böyle geniş bir ortaklaşma çağrısında bulunduk. İlk hedef direnişteki işçileri ortaklaştırmak ikinci hedefse bu ortak hareketleri kalıcılaştırmaktır. SSGSS sürecinin yeniden yapılandırılması ve daha da ileri noktalara taşınması gerektiğini düşünüyorum. Grevleri, direnişleri ve siyasal talepleri ortaklaştırmak gerekiyor. Geçmişte de örneğin Zonguldak madencilerinin ortak eylemleri olmuştu fakat bu hareketin kalıcılaşması için bizce siyasallaşması da gerekiyordu. Yapılan saldırıların altında sınıfın örgütsüzlüğü var. F tiplerine karşı, NATO'ya karşı daha önceki tarihlerde işçiler mücadele ettiler ve karşı çıktılar. Bu dönemde de siyasal mücadeleye sahip çıkılması ve sınıfa önderlik edilmesi gerekiyor. Grevin yeri sokaklar olacak. Grevlerde siyasal bir süreç yaşanacak.

Şahan İlsever: Konfederasyonumuz DİSK'in de geçenlerde deklare ettiği gibi bu yasalara karşı birlikte mücadele etmek gerekiyor. SSGSS sürecinde yaşanan birlik yeniden sağlanmalı. Bu gerici yasaları durdurmanın yolu tabandan gelen, şubelerden gelen bir birleşme olabilir. Yoksa tepeden bir birleşmenin etkili olacağını sanmıyorum. İstihdam Paketi sessiz sedasız geçti, kıdem tazminatında aynı akıbete uğramamak için ortak taban mücadelesi gerekiyor. Tabandan örgütlenip tepeyi rahatsız etmek gerekiyor. Uzun bir süredir Türkiye ve dünya işçi sınıfında bir dağınıklık var. Egemen sınıflar tüm dünyada örgütlü. Bizce sendikaların dünya çapında örgütlülüğü yetersiz. Emeğin mücadelesi her alanda yükselmelidir. Marx'ın “Bütün ülkelerin işçileri birleşin” şiarı çok doğrudur. Uluslararası dayanışma şart ve gereklidir. Birlik, mücadele ve zafer şiarı gereklidir. Saldırı yasaları sadece Türkiye'ye has değil, Yunanistan'dan, Fransa'ya dek dünyanın her yerinde bu saldırılar yürütülüyor. İşçi mücadelesine tüm ezilenlerin, işsizlerin, köylülerin, kadınların da katılması gerekiyor. ■

Marport Liman İşçileri Direniyor

A mbarlı'daki **Marport Limanında** çalışan 700 işçiden **406'sı Liman-İş sendikasına** üye oldular. İşçilerin 20 Haziranda sendikaya topluca üye olmaları üzerine, patron 24 Haziranda 5 işçiyi, 15 Temmuzda ise 52 işçiyi **tazminatsız işten çıkararak** karşı saldırıya geçti. İşten atılmalara tepki gösteren işçiler 17 Temmuzda direnişe geçtiler. Direnişe geçilmesinden bir süre sonra jandarma işçilerin limana girişlerine engel olmaya başladı. İşçiler limana yakın bir yerde direnişlerine devam ediyorlar. Sendika açtığı işkolu davasını kazandı, ancak işe iade davası ve yetki davası henüz sonuçlanmış değil.

Direnişteki liman işçilerini ziyaret ettik. İşçiler direniş alanına kendi olanaklarıyla gidip geliyorlar, yemek masraflarını da kendileri karşılıyorlar. Sendika **yeterli bütçesi olmadığını** ileri sürüyor ve hatta mahkeme masraflarının da **işçilerce karşılanmasını** istiyor.

İşçiler, limandaki kötü çalışma koşullarının üstesinden ancak sendikal örgütlenmeyle gelebileceklerini söylüyorlar: "İşe girerken, bize ayda 4 gün izin verileceği söylendiği halde, **20 günde bir gün izin** veriliyor. Yakınlarımızın cenazesi olduğunda bile izin alamıyoruz, üç vardiyalı sistemde çalıştığımız halde çoğu zaman **fazladan bir vardiya** daha çalıştırılıyor. Fazla mesailer yüzünden geç saatlerde eve gittiğimiz için çocuklarımızı ancak uyurken görebiliyoruz. Ağır çalışma şartları nedeniyle **bel fıtığı, varis** gibi rahatsızlıklarımız oluyor. İşyeri hekimine gittiğimizde «**üç rapor bir penaltı**» diyor. Yani üç rapor aldığımızda işten çıkarılmakla tehdit ediliyor. Dışarıda 30 derece olan **hava sıcaklığı** vincin içindeyken **60 dereceye** ulaşıyor. İşyerinde bulunan **iki tuvalet ve iki banyo** 500 işçinin ihtiyacını karşılamıyor. Bir hak olan **mazeret izni kullandırılmıyor**. Bir gün işe gelmediğimizde ihtar veriliyor. Ayağı kırık olan işçi arkadaşaya işi yavaşlattığı gerekçesiyle ihtar veriliyor. Patron, müdürleriyle birlikte lüks otellerde eğlence dü-

zenlerken bize izin bile verilmiyor."

Limanda az işçiyi çok iş yapıldığından sık sık iş kazaları meydana geliyor. Bugüne kadar **11 işçi hayatını kaybetmiş**, fakat hiçbir ölümün basına yansıtılmadığına dikkat çekiyor işçiler. Şu anda sürdürdükleri direnişte de **sosyalist basın** dışında mücadelelerine ilgi gösterenin olmadığını ifade ediyorlar.

Patron direnişin kısa bir sürede biteceğini umuyormuş, ama yanıldığını görmüş. Ancak sendikayı kabul etmeye yanaşmıyor, çünkü işçilerin bir kez örgütlü bir yapıya kavuştuklarında eskisi gibi kuzu kuzu boyun eğmeyeceğini biliyor. Haklı da! Çünkü Marport işçileri sendikal örgütlenmeden asla vazgeçmeyeceklerini ve **kazanıncaya kadar mücadelelerinde kararlı** olduklarını söylüyorlar. Bu direniş de gösteriyor ki, en temel yasal hakları kullanmak bile ancak mücadeleyle mümkündür. Sendikalarımıza sahip çıkmamız, sendikalaşan işçi kardeşlerimizin mücadelesine omuz vermemiz gerekiyor.

Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın liman işçilerinin haklı ve onurlu mücadelesi!

Kent Gıda'da Baskılar Devam Ediyor

Kent Gıda'da işten atılmaların ardından tam bir gerici süreç yaşanıyor. İki kişinin konuşmak için yan yana gelmesine bile müsaade edilmiyor. Yaşanan **protestoların** üzerinden neredeyse **bir aydan fazla** bir süre geçmesine karşın protestoların içinde yer alanlar tek tek müdür tarafından **sorguya çekilip** tehdit ediliyor: "Atılacak listenin başındasın. Eğer burada uzun süre çalışmak istiyorsan bu tür işlerden uzak dur. Kendine bir an önce çeki düzen ver."

Çalışanlar cephesinde ise, işçiler **sindirilmiş** durumda. İşten atılmaların ardından yapılan **zamlarla işçilerin gözü boyanmaya** çalışılıyor ve bu belli ölçüde etkili de oluyor. **Örgütsüz, silahlarını iyi kuşanmadan kalkışılan her hareket yenilmeye mahkûmdur.**

Sendika (Tek Gıda-İş) cephesinde ise, yaşanan olaylar, fabrikadaki baş temsilci dâhil **tüm temsilcilerin** kafasının koparılmasına neden oldu. Baş temsilci olarak yeni ata-

nan kişiyse, bölümün **posta başıydı!** Üretimde fazladan yapılacak iki koli için işçilerin canına okuyan, "hastayım", "izin istiyorum" gibi cümleleri lügatinden çıkarmış, makine bozulup çalışmadığında makinede çalışana küfreden bir kişi şimdi işverene karşı işçileri temsil ediyor! Şimdi bu kişi bölüm bölüm dolaşıp kendisine "**yardımcı olacak**" temsilci arıyor. Patronlarla **el ele veren** sendika bürokrasisi, ruhlarını, kafalarını sermayeye satmış bu tür kişileri işçilerin temsilcisi olarak seçiyor.

Benzer bir süreç **10 yıl öncesinde** yine yaşanmıştı. Ama olanlardan dersler çıkarılmadığı ve mücadele örgütlü bir şekilde hayata geçirilemediği için sonuç aynı oldu. Tüm bunların üstesinden gelecek olan, hem Kent Gıda özelinde hem de genel olarak işçi sınıfının deneyimlerine sahip çıkmak, **içeride ve dışarıda örgütlenmektir.**

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

TTNet İşçilerine Performans Saldırısı

TTNet, çağrı merkezinde çalışan yüzlerce işçinin “performansını arttırmak”, yani **onları daha çok sömürmek için Çağrı Merkezi Yönetim Sistemini** hayata geçirdi. 6 milyon dolara mal olan bu sisteme göre her çalışanın vardiya ve mola saatleri

çağrı yoğunluğuna göre sistem tarafından belirlenecek. Yani yarın ya da bir sonraki hafta **hangi işçinin hangi vardiyada çalışacağı belli olmayacak**. Herhangi bir ihtiyaçtan dolayı **mola** kullanmak isteyen işçi çağrılar yoğunsa mola kullanamazken, henüz mola ihtiyacı olmayan bir başka işçi ise mola kullanmaya zorlanabilecek. **Yemek saatleri** de aynı yöntemle belirlenecek. Sistem yemek molası vermeden hiç kimse yemek molasını kullanamayacak.

Ankara’da aynı şirketin çağrı merkezine bağlı olarak çalışan yaklaşık **650** işçi, geçtiğimiz sene içerisinde **Haber-İş** sendikasına üye oldular. Bunun üzerine oradaki örgütlülüğü dağıtmak için şirket yönetiminin bazı girişimleri oldu. Bunlar arasında Ankara’daki merkezi **İstanbul’a taşıma planları** da var. Böyle bir durumda merkezin İstanbul’daki

çalışanlarının yapması gereken şey, tıpkı Ankara’daki işçi kardeşleri gibi **birlik olmak, sendikal örgütlülüklerini sağlamak ve saldırılara karşı anlamlı bir duruş sergilemektir.** ■

İstanbul Üniversitesinde İşçilerin Direnişi Sürüyor

İstanbul Üniversitesine bağlı hastanelerde taşeron şirkete bağlı **707 temizlik işçisi** çalışıyor. Günde 8 saat çalışmaları gerekirken 10-12 saat çalıştırılan, bayramlarda çalışmaya zorlanan, bunun karşılığında hiçbir fazla mesai ücreti verilmeyen, ücretleri son derece düşük olan işçiler, bu azgın sömürü koşullarına karşı mücadele edebilmek için yaklaşık **1,5 yıl önce sendikalaşmaya** karar vermişler. **650’den fazla işçi Belediye-İş** sendikasına üye olurken, ilk etapta sendikal mücadeleyi başlatan 4 işçi işten çıkarılmış. Ardından şirket deği-

şikliği, bireysel sözleşme önerileri gibi yöntemlerle sendikal örgütlenme kırılmaya çalışılmış. Bu durumu kabullenmeyen **80 işçi de 1 Temmuzda işten çıkartılmışlar** ve o günden bu yana direnişeler. **Talepleri** işe geri dönmek ve sendikalarının kabul edilip toplu sözleşme maddelerinin hayata geçirilmesi.

Konuştüğümüz işçilerden birisi kendilerine dayatılan bireysel sözleşme hakkında şunları söyledi: **“Bana imzalatmak istedikleri sözleşmede hiçbir hakkım yoktu. Saatlerce çalışmak zorunda kalacaktım, sendika hakkım yoktu ve en önemlisi iş güvencem de yoktu. Ben bu sözleşmeyi kendi sonumu hazırlamak için mi imzalayacaktım? Ama patron bazı arkadaşları kandırdı ve onlar da imzaladılar.”**

Grevde olan işçilere hasta yakınlarından ve içeride çalışan işçilerden de destek geliyor. İçerideki işçiler öğle paydoslarında grevde bulunan arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlar. Çalışan işçilerden biri içeride yaşadıklarını şöyle özetledi: **“Biz içeride buradaki arkadaşlarımıza destek olmak amacıyla bulunuyoruz. Greve katılmayan işçileri ikna etmeye çalışıyoruz ve işimiz çok zor. Patron baskısından dolayı dikkatli olmamız gerekiyor.”**

İşçiler sık sık grevi ziyaret ettiğimizden dolayı çok memnun olduklarını ifade ettiler. Biz de onlara bu haklı mücadelelerinde ÜİD-DER olarak yanlarında olduğumuzu belirttik. ■

Desa Deride İşçilerin Direnişi Sürüyor

Düzce Desa Deri'de yaşananların aynısı şimdi de Sefaköy'deki Desa fabrikasında yaşanıyor. Desa patronu, sendikacı olduğunu öğrendiği Emine Aslan'ı 3 Temmuzda “**performans düşüklüğü**” bahanesiyle işten attı. İşten atmalara tepki gösteren **Deri-İş** sendikası, Düzce Desa'da dördüncü aya ve Sefaköy'de ise ikinci ayına yaklaşmakta olan direnişte patronun yasadışı tavrını protesto etmek için 26 Temmuzda Sefaköy Desa önünde **basın açıklaması** yaptı.

Basın açıklamasına, Tuzla ve Düzce'den gelen deri işçilerinin yanı sıra çeşitli sendikalar ve kitle örgütleri de destek sundular. **Polisin yoğunluğu** ve eylem boyunca sergilediği provokatif tutum dikkat çekiciydi. Ancak patrona ve **polise büyük bir öfke duyan** işçiler, tüm baskılara inat, taleplerini dile getirdiler. Mücadelelerinin zaferle sonuçlanacağına inanan işçiler büyük bir coşkuyla sloganlarını yükselttiler: “**İşçilere değil, çetelere barikat**”, “**sendika hakkımız engellenemez**”, “**işçilerin birliği sermayeyi yenecek**”, “**kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiçbimiz**”, “**zafer direnen emekçinin olacak**”, “**Desa işçisi yalnız değildir**”, “**yaşasın sınıf dayanışması**”.

Basın açıklamasını yapan Deri-İş genel başkanı **Musa Servi**, işverenin ikiyüzlü tutumunu ve sendika üyesi işçilerin işten atılmalarını protesto etti. İşçilere ve sendikacılara yönelik baskılara da değinerek şunları söyledi: “**Sefaköy'de, gözaltına alınan sendikamız yetkilileri ve üyemize, ayrı ayrı 62 YTL «kaldırımı işgal cezası» kesilmiştir. İnancın, haklılığın ve yasaların önünde güçleri ancak buna yetiyor. Biz haklıyız, biz sermayenin karşısına hukuk ile inanç ve kararlılıkla çıkıyoruz.**” Servi, son süreçte devam eden E-Kart, Unilever, Arçelik, Çay-Kur, Yörsan ve ARKAS işçilerinin seslerinin kısılamayacağını da belirtti.

Basın açıklamasının ardından, ÜİD-DER'li işçiler olarak,

8 yıldır Sefaköy Desa deride çalışan ancak sendikal mücadeleden dolayı işten atılan **Emine Aslan** ile sohbet ettik. En büyük desteğin ailesinden geldiğini söyleyen Aslan ile birlikte iki oğlu ve kızı da fabrika önünde bekliyor. Annesiyle birlikte fabrika önünde bekleyen 16 yaşındaki oğlu şöyle diyor: “**Cuma günleri fabrika önüne Çevik Kuvvet geliyor, bizim namaza giden işçileri örgütleyeceğimizden korkuyorlar. Patron Çevik Kuvvet getirerek bizi psikolojik baskı altına almaya çalışıyor ve korkutmaya çalışıyor. Ama biz korkmuyoruz.**” Kızı ise, eskiden cahil olduklarını, bu yaşananları bilmediklerini ve işten atılma korkusuyla çalıştıklarında haklarını aramadıklarını söylüyor. Annesinin haklı direnişinin yanında olduklarını belirtiyor.

Düzce Desa'da direnişte olan işçilerin ve Emine Aslan'ın **bir kadın işçi olarak** sergilemiş olduğu militan duruş örnek teşkil etmektedir. Sahiplenmeli ve dayanışmayı örmeliyiz. ■

Ada Deri'de direniş başladı!

Ada Deri, geçen sene 15 Mayıs'ta yaşanan iş kazası sonucu yaşamını yitiren Hüseyin Güneri ile gündeme gelmişti. Ada Deri'nin patronları bu kez de 29 Temmuz günü maaş ödemelerinin artık bankaya yatacağı bahanesiyle işçilere boş kağıt imzalatmaya çalışarak buna karşı çıkan işçilerden işyeri temsilcisi Bayram ATEŞOĞLU ve işyeri komitesinden Servet İNAL'ı işten

çıkardılar.

İçerde çalışan diğer işçiler ilk gün üretimden gelen güçlerini kullandılar fakat Ada Deri patronları bunun üzerine fabrikanın her yerine kamera koyarak işçileri baskı altına almaya çalıştılar.

Şu anda içerde iş yavaşlatma sürerken dışarda da atılan işçi arkadaşların bekleyişleri devam ediyor. ■

İşçilerin Vatanı Bütün Dünyadır!

Lufthansa Grevi Nedeniyle Almanya'da 990 Uçak Seferi İptal Edildi

Almanya'nın en büyük havayolu şirketi olan Lufthansa'ya bağlı Eurowings ve CityLine şirketlerinde görevli pilotların ücret artışı talebiyle başlattıkları grev nedeniyle ülke çapında 990 uçak seferi iptal edildi.

Eurowings ve Cityline şirketleri Lufthansa havayollarının her gün gerçekleştirdiği ortalama 1800 uçuşun 700'ünü organize ediyor. Cockpit adlı pilot sendikası tarafından 22-23 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilen 24 saatlik grev nedeniyle, bu şirketlerin Almanya içindeki ve Avrupa çapındaki çoğu seferi iptal edildi. Grev yaklaşık 10 bin yolcunun uçuşunu engelledi. Havayolu şirketi iptal olan seferlerin tüm bilet paralarını yolculara geri ödemek zorunda kaldı. Pilotlarla Lufthansa arasındaki pazarlık aylardır devam ediyor. Temmuz ayı başında gerçekleşen 24 saatlik grevde de yine yüzlerce uçuş iptal olmuştur.

Lufthansa Havayolları pilotlara %5,5 ila %6,5 arasında ücret artışı öneriyor. Pilotların sendikası ise bu artışları yetersiz buluyor. Anlaşma gerçekleşmezse, uçuşların en yoğun olduğu tatil sezonunda yeni uyarı grevleri de gerçekleştirilecek.

Vietnam'da 14 Bin İşçi Grevde

Vietnam'da üretim yapan bir Güney Kore firmasında çalışan 14 bin işçi, ücretlerinin artırılması talebiyle greve gitti. Hwa Seung Vina ayakkabı fabrikasında çalışan işçiler, yüksek enflasyon nedeniyle alım güçlerinin aşırı ölçüde düştüğünü belirterek ücretlerine en az 18 dolar zam yapılmasını istiyorlar. Firma ise 12 dolarlık artışta ısrar ediyor.

Vietnam'da resmi açıklamalarda Temmuz ayı yıllık enflasyonunun %27 olarak gerçekleştiğini iddia edilse de, gerçek enflasyonun bunun çok üzerinde olduğu biliniyor. Son bir hafta içerisinde petrol fiyatına %30 zam yapılmış olması bile, resmi verilerin nasıl uydurmacadan ibaret olduğunu göstermeye yetiyor.

Yunanistan'da Tersanede İş Cinayeti

Atina yakınlarında tamir edilmek üzere limanda olan bir tankerde gerçekleşen gaz patlaması sonucu en az 8 işçi hayatını kaybetti. Çıkan yangında yaralanan 4 işçi de hastaneye kaldırıldı. Panama bayraklı gemide çalışan mürettebattan kaybolanların sayısı ise bilinmiyor. Çünkü Panama, Malta ve benzeri bazı küçük ülkelerin bayraklarını çeken gemilerde kayıt dışı pek çok işçi çalıştırılıyor. Kayıp işçilerin aranmasına devam ediliyor.

Bu iş cinayeti Atina'nın batısında devlet tarafından işletilen Perama tersanesinde gerçekleşti. Güvenlik standartlarının dikkate alınmamasını protesto eden liman işçileri Denizcilik Bakanlığı önünde gerçekleştirdikleri gösteride polisle çatıştı. İşçiler 3 günlük grev çağrısı yaptılar.

Denizcilik Bakanı gazetelere yaptığı açıklamada kaza sebebine ilişkin soruşturmanın devam ettiğini, güvenlikten sorumlu iki kişinin tutuklandığını açıkladı. Kamu işçileri sendikası yaptığı açıklamada "güvenlik standartlarının uygulanmaması ve gemi sahiplerine dokunulamaması yüzünden tersanelerin ve gemilerin işçiler için sürekli birer ölüm tuzağı haline geldiğini" söyledi.

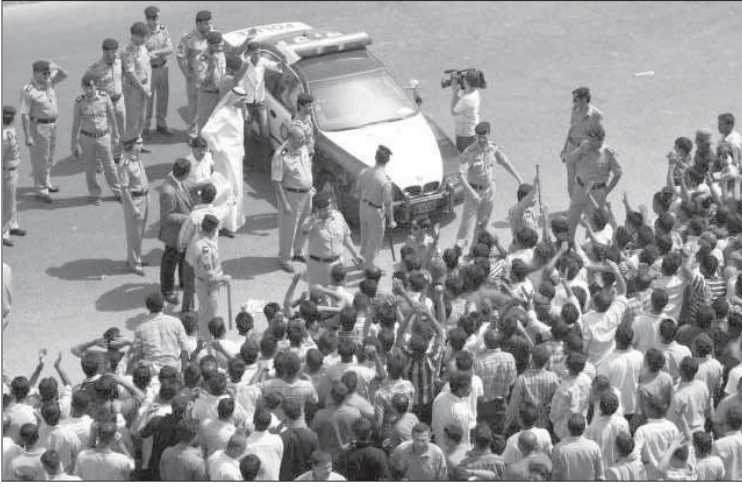
Kuveyt'te 5000 Bangladeşli İşçi Greve Gitti

Kuveyt'te ücretlerinin düzensiz ve eksik ödenmesini ve Kuveytli firmanın verdiği sözleri yerine getirmemesini protesto eden yaklaşık 5000 Bangladeşli işçi 21 Temmuzda iş bıraktılar. Pazar sabahı sessiz bir oturma eylemi gerçekleştiren işçiler, pazartesi günü, şirket taleplerini karşılayana kadar çalışmayacaklarını söyleyerek süresiz olarak greve gittiklerini açıkladılar.

Bangladeşli işçiler Kuveytli şirkete bağlı olarak, kralliyet saraylarında, hastanelerde, üniversitelerde, petrol şirketlerinde ve sağlık, eğitim, petrol ve savunma bakanlıklarına bağlı önemli kuruluşlarda çalışıyorlar. İşçiler şirketin kendilerine aylık 50 Kuveyt dinarı ücret ödeme sözü vermiş olmasına karşın sadece 18 dinar ödediğini belirtiyorlar.

Kuveyt'te yayınlanan "Arab Times" gazetesindeki bir röportajda, bir işçi, şirketin çok sayıda işçinin ücretini 2 aydır ödemediğini ve haftalık izinlerini de kullandırmadığını

ğını ifade ediyor. Bazı işçilerin fazla mesai ücretleri ödenmeksizin günde 16 saat çalışmaya zorlandığını dile getiriyor. Başka bir işçi ise şirket yöneticisinin bazı işçileri sebezsiz yere dövdüğünü ve hastalanan işçilerin ücretinden, işe gelemedikleri gün başına 5 dinar ceza kesildiğini söylüyor. Şirketin işçileri uçak biletlerini belirli bir seyahat acentesinden fahiş fiyatla almak zorunda bıraktığının da ifade edildiği röportajda, işçilerden biri, “şirketin ücretlerimizi doğrudan bankaya yatırmasını, ayrıca fazla mesai ücretlerimizin ödenmesini istiyoruz. İşçilerin çoğu uzun çalışma saatleri yüzünden hastalanıyor. Şirket hastalık izni vermiyor” diyerek, “bu koşullarda nasıl çalışabiliriz?” diye soruyor.

Pek çok işçi, şirket izin vermediği için 8-10 yıldır izne bile çıkamıyor. Bangladeş'teki evine gitmek için izin alabilen işçilerden ise, şirket, pasaport depoziti adı altında 30 dinar güvence parası alıyor. Fakat işçi işine geri dönse bile bu para asla geri ödenmiyor.

Bangladeş'ten en fazla işgücü ithal eden ülkeler arasında Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nden sonra üçüncü sırada bulunan Kuveyt'te 200 bin Bangladeşli işçi çalışıyor.

İşçilerin üç günlük grevinin ardından Kuveyt hükümeti, Bangladeşli işçilere ödenen asgari ücretin 40 dinara çıkarılmasını öngören bir anlaşmaya hazırlanmaya başladı. Bir kez daha görülüyor ki, işçilerin kararlı mücadelesi olmaksızın, çalışma ve yaşam koşullarında en ufak bir iyileşme mümkün değildir.

Patronları buna zorlamak için daha mücadele ve daha fazla örgütlülük!

Nestle grevi başarıyla sonuçlandı

Hong Kong'daki Nestle fabrikasında çalışan 200 işçinin başlattığı üç gün grevi, işçilerin ücret taleplerinin kabul edilmesiyle başarıya ulaştı.

Hong Kong'daki Nestle Fabrikasının, ulaşım, sevkiyat, satış, üretim alanında çalışan işçileri, iş saati sınırının 12 saate indirilmesi ve gündelik işçilerin ücretlerine yüzde 7'lik zam talebi ile 27 Temmuz'da greve gitmişlerdi.

12 aylık kontrat imzalayarak sürekli çalışan gündelik işçilerin herhangi bir iş güvencesi mevcut değil. İşveren, işçileri 12 ayda bir kontrat yenilemeye zorluyor. İki kontrat arasında 14 günlük bir tatil izni var. İşveren bu yaptırımları mevcut yasalara dayanarak yapıyor. Çalışma yü-

künün ve çalışma koşullarının arttırılmasına rağmen işçilerin 12 yıllık alacaklarından yüzde 12'lik bir kesinti uygulanmasının ardından işçiler greve gitmişti.

Grev dünyanın en büyük dondurulmuş gıda üreticilerinden olan şirketin çalışma koşullarındaki rezaleti gözler önüne sererek Hong Kong halkının güvenini de sarstı. Gıda ve Hotel Endüstrileri İşçileri Sendikası işçilerinin başlattığı greve Hong Kong İşçi Sendikaları Konfederasyonu da katılarak Nestle yönetimini uyarış. İkinci tur görüşmelerde Nestle yönetimi, işçilerin ücret artışı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebi ile çalışma saatinin 12 saate indirilmesi talebini kabul etmek zorunda kaldı. Kazanımın ardından 3 gündür grevde olan 200 işçinin oylaması ile grev sona erdirildi.

Guatemala'da İşçi Sınıfına Karşı Faşist Terör Devam Ediyor!

Orta Amerika'nın küçük ülkelerinde faşist terör işçi kanı dökmeye devam ediyor. Patronların emrindeki kanlı diktatörlükler, hak arayan işçilere her türlü zulmü reva görüyor.

2007 yılı Eylül ayında muz plantasyonlarında çalışan işçilerin sendikası olan SITRABI'nin lideri patron uşağı faşist katillerce öldürülmüştü. Mart 2008'de Guatemala'nın Güney Pasifik kıyılarındaki muz işçileri sendikasının kurucularından biri de katledildi. Nisan 2008'de de bir SITRABI aktivisti vurularak öldürüldü. Bu yılın Şubat ile Nisan ayları arasında 5 muz işçisini katleden faşist katiller, sendika genel sekreterinin kız kardeşine de silah zoruyla tecavüz ettiler.

Uluslararası işçi örgütlerinin, katliamlara göz yuman Guatemala hükümetine yönelik protesto kampanyaları sürüyor. Faşist terörü ve ardındaki eli kanlı patronların egemenliğini ezmenin tek yolu, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin yükseltmekten geçiyor. ■

Grev ve Direniş Alanlarından

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği olarak, geçen ay grev ve direniş yerlerini ziyaret ederek işçi dayanışmasına güç verdik. Yaşanan grev ve direnişlerin başarıyla sonuçlanması için sınıf dayanışmasını her koşulda hayata geçirmek gerekiyor. Grev ve direnişlerde yalnızca tek tek patronlar ve o patronlar karşısında yer alan işçiler karşı karşıya gelmez. Tek bir grev ve direniş dahi olsa, esasında bir bütün olarak işçi sınıfı ve patronlar sınıfı karşı karşıya gelmektedir. Grev ve direniş yerlerine ziyaretçi akması patronları tedirgin ederken, işçileri sevindirir. Zira grev alanındaki her işçi, büyük bir ailenin parçası olduğunu görür ve kavrar.

İstanbul'un birçok belediyesinde greve hazırlanan belediye işçileri grev kararlarını asarken ve bu uğurda polisin coplu, gazlı saldırısına maruz kalırken yanlarındaydık. Egemen sınıfların işçi sınıfının mücadeleye atılmasından duydukları korku öylesine büyük ki, sadece grev kararını asmaya çalışan işçilere bile engel olmaya çalışıyorlar. Fakat işçiler polis barikatını aşarak grev kararını büyükşehir belediyesine astılar. Bazı işçiler çocuklarını da getirmişlerdi, babalarının ekmek parası için nasıl bir mücadele vermek zorunda olduğunu görsün, şimdiden mücadele etmeyi öğrensin diye.

Ziyaret ettiğimiz, İstanbul Üniversitesine bağlı hastanelerde çalışan temizlik işçilerinin direnişi bizim için özellikle önemliydi. Çünkü çoğu durumda sendikalaşmanın önündeki en büyük engellerden biri olarak görülen taşeron işçisinin, örgütlenip mücadeleye atılmasının hiç de imkânsız olmadığını canlı bir ispatıydı. Üstelik işçiler, 707 işçinin 650'sini örgütleyerek ne kadar azimli ve kararlı olduklarını da göstermişlerdi. Grev ve direnişteki işçi kardeşlerimizi ziyaret ederek, onlara mücadelelerinde omuz vererek destek olmalı ve aynı zamanda da geçmişin mücadele ve örgütlenme deneyimlerini onlara aktararak yol göstermeliyiz. Bu ziyaretler esnasında yanımızda olan ve UID-DER ailesine yeni katılmış genç bir işçi kardeşimizin sözleri, bu açıdan oldukça anlamlıydı: "Grev ve direnişlerdeki işçilerin coşkusunu gördükçe, kavgaya atılmış işçilerin cesaretini ve gücünü gördükçe, sınıfıma ve örgütüme olan güvenim daha da artıyor. İçimdeki mücadeleye ateşi daha da kızışıyor. Ama bir yandan da bu işçilerin ne kadar çok eksisinin, yanlışının olduğunu görerek irkiliyorum. UID-DER'in geçmişle bugün arasındaki eksik halkayı tamamlaması ve yol göstericiliği bence hayati önemde."

Ambarlı liman işçilerinin direnişini ziyaret ettiğimizde de, işçilerin bir kez örgütlendikleri ve mücadeleye atılmaya karar verdiklerinde, önlerindeki her engeli aşabilecek bir potansiyele sahip olduklarını bir kez daha gördük. Liman işçileri bir yandan sendikandan isteksiz tutumuyla uğraşırken, diğer yandan da ülkücü faşist köpeklerini üzerlerine salarak arkadaşlarını dövdüren patrona karşı kavgaya veriyor-

lardı. Patronların, köşeye sıkıştıklarında faşist çetelerden yardım alarak işçilere saldırtmaları, aslında sık rastlanan bir durumdur. Geçtiğimiz aylarda Tuzla Organize Deri Sanayisinde yaşanan birçok direnişte de benzer saldırılar yapılmıştı. Polisin veya jandarmanın genelde kayıtsız kaldığı bu saldırılara karşı kendilerini ve örgütlülüklerini korumak da grevci işçilerin görevleri arasındadır. Grevci işçiler kendi özgüvenlik güçlerini oluşturmalarıdır. Bu konuda yapılacak iyimser hataların kaç işçinin hayatına mal olduğunu biran olsun unutmamalıyız.

Geçen ayki faaliyetlerimizin önemli bir bölümünü de, başta grev ve direniş yerleri olmak üzere çeşitli fabrikalarda İşçi Dayanışması bültenimizi dağıtmamız oluşturdu. Böylece İşçi Dayanışması'nda yer alan grev ve direniş haberleri, işyerlerinden gelen ve işyeri sorunlarını, çözüm önerilerini içeren mektuplar matbaadan tekstile, metalden iletişime kadar birçok fabrikada, sendikalı-sendikasıız yüzlerce işçinin eline geçti. Özellikle İMES, Tuzla tersaneler bölgesi, Tuzla Organize Sanayi bölgesi, GOSB, Hasköy Sanayi Sitesi, İkitelli Organize Sanayi Bölgesi gibi alanlarda ve Diktaş, Kent Gıda gibi fabrikaların önlerinde dağıttığımız bültenlere karşı işçilerden gelen sıcak ilgi bizim için önemliydi. İşçiler, özellikle kendi işyerleriyle ilgili haberler gördüklerinde yahut kendi yaşadıklarına benzer sorunların anlatıldığı mektupları okuduklarında bültenimize daha bir merakla bakmaya başladılar.

Bunların yanı sıra, dernek bünyesinde gerçekleştirdiğimiz etkinliklerimiz de devam etti. Esenler temsilciliğimizde, cephedeki askerlerin kardeşleşmesini ve bunun savaşın kaderini nasıl etkileyebileceğini anlatan Ateşkes adlı film izlendi. Gazi temsilciliğimizde ise "Ödediğimiz Vergiler Nereye Gidiyor" konulu bir seminer düzenledik. Asgari ücretli bir işçiden bile 172 YTL vergi alındığını, devlet gelirlerinin önemli bir kısmının işçi ve emekçilerden alınan vergilerden oluştuğunu, hırsızvari yöntemlerle ve "dolaylı" adı altında alınan vergilerle ellerine geçen üç kuruşun da alındığını dinleyen işçilerin gözlerindeki öfke ısıltısı, doğrusu görülmeye değerdi. 1 Mayıs mahallesinde ise genç işçilerin katıldığı bir müzik ve şiir dinletisi düzenledik.

Hedefimiz çalışmalarımızı daha da geliştirmek, yaymak ve daha çok işçi kardeşimizi örgütleyerek mücadeleye sevk etmektir. Mücadele etmek kadar, doğru tarzda ve yönde çaba harcamak da önemlidir. Grevlerde, direnişlerde, sendikalarda ve fabrikalardaki mücadeleye işçi kardeşlerimize, geçmişin deneyimleri ve dersleri ışığında doğruyu göstermek boyumuzun borcudur. Bunun için UID-DER, işçi sınıfının mücadelesini güçlendirmeye ve birlikte büyütme çağırıyor tüm dostları. ■

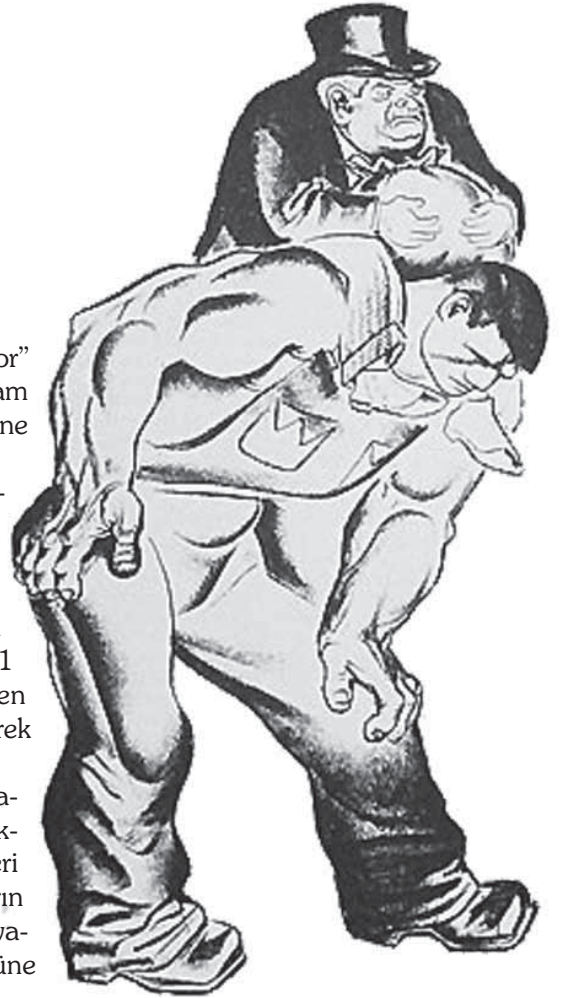
Daha Ne Kadar Soyarız!

■ Gazi Mahallesinden bir metal işçisi

UİD-DER Gazi Temsilciliği'nde "Ödediğimiz Vergiler Nereye Gidiyor" adlı bir seminer yaptık. Seminer devam ederken aklımdan İstihdam Paketi geçti. İki farklı konular olsa da bir ortak noktaları var: "Daha ne kadar soyarız?"

Vergilerden ilgimi çeken özellikle şu dolaylı vergiler. İlk defa seminerde duydum ve içeriğini öğrendiğimde şöyle dedim; cebine girilmedik, boğazına yapışılmadık adam bırakmıyorlar. Yaşam standartları, yaşı, geçim şartları ne olursa olsun, bu vergileri dolaylı yolla ödettiriyorlar. Örneğin, dilenen bir insanı düşünelim; günlük elde ettikleriyle yiyecek ihtiyaçlarını karşıladığı an zaten devlete vergi ödemiş oluyor. Bu kazanç 1 YTL veya daha düşüğü olsa bile. İstihdam paketi demiştim. Bunu zaten İşçi Dayanışması bülteninden okumuşuzdur. Uzun uzun söz etmeye gerek yok.

Peki dostlar, sermaye sınıfının kendi kârları uğruna dayattıkları ve yaşattıkları bunca sıkıntı, bunca sorun karşısında ne yapmalı? Benim saydıklarım bunlardan sadece iki tanesi. Savaşları, açlıkları, katliamları, ölümleri ve burada sıralayamayacaklarımı da sayarsak şu sonuca varırız: bunların tek sebebi olan kapitalizmi ortadan kaldırmak kaçınılmaz. Ama unutmayalım ki bunu yapabilecek, kapitalizmi sorunlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne atabilecek tek güç işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. ■

10 Kuruşunu Patrona Verme, Sağlığını Bozma!

■ Esenler'den 12 yaşında bir öğrenci

Biz UİD-DER Esenler temsilciliğinde 10 kuruşlarla ilgili bir proje hazırladık. Patronlar çocukların cebindeki 10 kuruşlara bile göz dikmiş durumda. Çocukların cebindeki 10 kuruşları alabilmek için çok zararlı şeyler üretiliyorlar. 10 kuruşluk meybutzlar, 10 kuruşluk sakızlar, 10 kuruşluk çipsler vs. Bunlar çocukların sağlığını bozuyor.

Çocuklar bunların tatlarını güzel buluyorlar hem de ucuz olduğu için alıyorlar. Ama 10 kuruşların nelere mal olduğunu bilmiyorlar. Çünkü bunu onlara anlatan yok. Tam tersi bunları almaları için reklamlar hazırlıyor, çocukları bunları almaya zorluyorlar. İşte biz çocukla-

rın sağlığının bozulması, patronların zengin olmaması için bir proje başlattık. Çocuklar paraları olduğunda direkt bak-kala koşarlar ama bu projede çocuklar UİD-DER'e koşarak 10 kuruş kumbarasına bağış yapacaklar. Bu bağışlarla onlar için yararlı şeyler yapılacak. Örneğin; çocukların bilinçlenmesini sağlayacak film, kitap vs. alınabilir; bir çocuk bülteni çıkarılabilir.

Patronlar para kazanmak için çocukların sağlığını bile bozmayı göze almış durumdadır. Biz patronlara para kazandırmak için sağlığımızı bozmayalım! ■

İşçi Dayanışması Bültenimiz Ege Mahallesinde

■ Ankara Mamak'tan ÜİD-DER üyesi bir işçi

İşçi sınıfının sorunlarını ve çözümünü gündemine alan, İ grevlerden haberler sunan, inşaat işçilerinden tutun da matbaa işçilerine kadar sınıfımızın olduğu her alanda yazılar yayımlayan bültenimizi işçi ve emekçilerle tanıştırmaya devam ediyoruz. Yaptığımız mahalle çalışmalarımızda etkinliklerimize davet ettiğimiz insanlara bültenimizi tanıtıyor, ilgisi olan dostlara İşçi Dayanışması bültenini veriyoruz. Tuzluca mahallesi ve çevresinde-

ki mahallelerde yaptığımız çalışmalarda bülteni alan emekçilere tekrardan ziyaretler düzenleyip sohbetler ediyoruz. Burjuva medyanın dışına itilen işçi sınıfının sorunlarını gündeme alıyoruz.

Geçen haftalarda da Ege Mahallesinde "Çark" filmi ve animasyon çizgi film "Robotlar"ın davetiyelerini dağıtırken bültenimizi yanımıza alıp emekçilerin kapılarını çaldık. Mahalle ortamındaki sıcak atmosfer, hem derneğimizin faaliyetlerini, hem de bültenimizi uzun sohbetlerle anlatmamıza imkân sağladı. Mahallede yaptığımız çalışma etkinliklere katılım ile anlam kazandı.

Bültenin son sayısındaki konulardan olan İstihdam Paketi, Türkiye ve dünya işçi hareketinden haberler insanların ilgilerini bültene yoğunlaştırdı. İşçi ve emekçi dostlarımızı etkinliklerimize, sınıf mücadelesini kendine ilke edinen derneğimize davet etmeye devam edeceğiz.

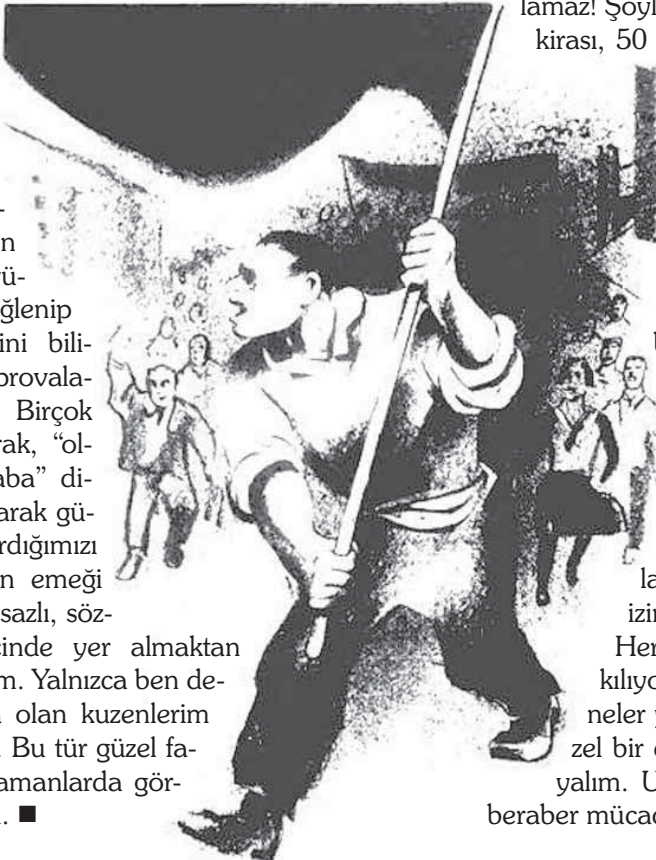
İşçi Dayanışması Bültenini Oku ve Okut! ■

Yaşanması Gereken Bir Gündü

■ 1 Mayıs Mahallesinden genç bir işçi

6 Temmuzda ÜİD-DER'in bir etkinliğinde görev aldım ve öyle güzel bir ortam ve dayanışma gördüm ki anlata-mam. Dinlemekten çok yaşanması gereken bir gündü bence. Bu güzel etkinlikte yer almam benim için gerçekten gurur vericiydi. Şiir okudum, hem de bir değil iki şiir okudum. Benim için önemliydi, çünkü güzel şiir okuyabileceğimi ilk kez fark ettim.

O etkinliğin hangi koşullarda düzenlendiğini az çok biliyorum. Çalışan insanların boş saatlerini dinlenip, gezip, eğlenmek yerine bu etkinlik için harcadıklarını, tek yürek olup, hem eğlenip hem bilinçlendiklerini biliyorum. Benim şiir provalarım işyerinde oldu. Birçok defa kesintili çalışarak, "oldu, olacak, biraz çaba" diyerek, emek harcayarak güzel bir şeyler çıkardığımızı sanıyorum. Herkesin emeği sonucunda müzikli, sazlı, sözlü bir faaliyetin içinde yer almaktan memnuniyet duydum. Yalnızca ben değil, o gün yanımda olan kuzenlerim de aynı keyfi aldılar. Bu tür güzel faaliyetleri ilerleyen zamanlarda görmeyi ümit ediyorum. ■

"Azıcık Aşım, Kaygısız Başım" mı?

■ Gazi Mahallesinden genç bir kadın işçi

Bu hafta derneğimizin Gazi temsilciliğinin düzenlediği çok güzel bir gençlik semineri vardı. Bizim gibi gençlerin okul hayatından tutun da bütün sorunları ve çözüm yolları dile getirilip tartışıldı.

Mesela, asgari ücretle çalışan bir ailenin aylık geliri 435 YTL. Pek! Asgari ücretle çalışan bir ailenin bu gelir düzeyiyle, bir öğrenci nasıl okutulur? Tabii ki okutulamaz! Şöyle kabaca bir hesap yapalım; 350 YTL ev kirası, 50 YTL, olamaz ya, pazar masrafı diyelim, kaldı 35 YTL, ailede sigara içen bir kişiye de 10 YTL (ay boyunca 3 paket sigara içsin yeter, zaten sağlığa zararlı) verelim. Geriye kalan 25 YTL ile öğrenci okutulabilir mi, siz söyleyin?

Buradan şu sonuç çıkıyor: "Azıcık aşım kaygısız başım" diyen işçiler bu sömürü düzenine baş kaldırmazsa, biz böyle, bir ömür sömürülmeye, kazandırmaya ama ürettiklerimizin ufacak bir bölümünü bile alamamaya devam ederiz. Her gün biraz daha zorlaşan hayat şartlarında yarı aç yarı tok gezmeyi sürdürürüz.

Bu yüzden örgütlenmemiz ve patronlara "yeter artık, daha fazla sömürmenize izin vermeyeceğiz" dememiz gerekir. Herkes hayatında bir şeylerden yoksun bırakılıyor. Şimdi biraz düşünün, gelecek için siz neler yapıyorsunuz? Yarınlarınız için, daha güzel bir dünya için az da olsa çabalayın, çabalayalım. ÜİD-DER'e katılın, güzel günler için hep beraber mücadele edelim. ■

İşçi Sağlığı İçin Mücadeleye!

■ İMES'ten bir matbaa işçisi

Umur Matbaacılıkta biz işçilerin yaşadığı en büyük sorunlardan biri, "işçi sağlığı" önlemlerinin alınmamasıdır. Matbaa sahiplerinin umurunda olmayan işçi sağlığı önlemleri birçok arkadaşımızı meslek hastalıkları ve iş kazaları neticesinde sakat bıraktı, öldürdü.

Matbaada kalp krizinden ve kanserden ölen işçi arkadaşlarımız oldu. Tüberküloz, varis, boyun ve bel fıtığı gibi meslek hastalıklarına yakalanan birçok arkadaşımız var. Makinelerin gürültüsü nedeniyle hepimizin işitme duyusu yarı yarıya kayba uğradı. Kâğıt tozu ve kimyasal maddeleri temizleyecek havalandırma önlemleri alınmıyor. Yasalara göre 500'ün üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinin yarım veya tam gün işyeri hekimi bulundurması gerekiyor. Fakat çalıştığım matbaada 800 işçi olmamıza rağmen işyeri hekimi iki vardiyada ancak bir saat bulunuyor. Patron işyerini şirketlere böldüğünden bu hak uygulanmıyor. Göstermelik mu-

ayenelerle patronlar birçok işçi arkadaşımızın sağlığını tehlike atıyorlar. Oysa işyerinde biz işçilerin düzenli aralıklarla muayeneler için hastaneye sevk işlemlerinin yapılması gerekiyor.

Patronun umurunda olan tek şey kâr olduğundan "işçi sağlığı" önlemlerine uyulmuyor. En büyük matbaa fabrikalarında dahi çeşitli önlemlerle en basit önlemler alınmıyor. İşçi sağlığına yapılan her yatırım patronların maliyet engellerine takılıyor. Uzun yıllardır çalıştığımız fabrikada patronun hiçbir hakkı gönül rızasıyla vermeyeceği çok açık. Yapmamız gereken bundan önce kazandığımız her bir hak gibi "işçi sağlığı" önlemlerini de birleşerek, örgütlenerek ve mücadele ederek kazanmaktır. Birleşip, mücadele ettiğimizde hiçbir güç bize engel olamaz. Bugün mücadele etmezsek yarın hem sağlığımızdan hem de haklarımızdan mahrum olacağız. ■

Sınıfımızı Bölüyorlar

■ Ankara Gazi Üniversitesinden bir öğrenci

Patronlar sınıfının güttüğü politikalardan biri de işçi sınıfını etnik ve mezhepsel-dinsel kökene göre bölmeye çalışmaktır. Bunu çok rahat yapabiliyorlar Alevi-Sünni, Kürt-Türk diye. Bunu, okullar kapanınca çalışmaya başladığım bir metal fabrikasında da birebir yaşadım. Malûm, bizlerin burjuva gençler gibi yazları tatil yapma "lüksümüz" yok bu sistemde. Fabrika iki katlı bir yerdi. Alt katta üretim üst katta montaj yapılıyordu.

Orada çalışmaya başladığımda bir şey dikkatimi çekti. Montajda Aleviler, üretimde Sünni arkadaşlar çoğunlukta idi. Ama ben bunun ilk önceleri sadece bir tesadüf olduğunu sandım. İlerleyen zamanda işler yoğunlaşmaya başladı ve mal yetişmesi gerekiyordu. Her gün mesaiye kalmaya başladık. Patronun sermayesine sermaye katacağız ya... Patron da bizi daha fazla çalıştırmak için montajcılara Alevilerin çalışkan olduğunu, üstün olduğunu, Sünnilerin temiz insanlar olmadığını söylemeye başladı. Tabii Alevi işçiler bunu duyunca patronun dost olduğunu sanıyorlardı. Aynı şeylerin tersini de üretimdeki arkadaşlara söylüyordu patron. Tabii üretim ve montaj bölümündekiler de büyük hırsıyla çalışıyorlardı. Patrona 10 kazandırıp 1'ini sadece biz alıyorduk. Sanki emeğimizin karşılığını veriyormuş gibi. Patronlar zenginleştikçe biz işçiler yoksullaşıyoruz.

Evet, söylediğim gibi bunu çok rahat yapabiliyorlar. Yani bizleri birbirimize düşürüyorlar. Sanki birimizi diğerinden fazla ya da az sömürüyorlarmış gibi. Hepimizi de sömürüyorlar ve bizler gücümüzün farkına varmadıkça, tek düşmanın patronlar sınıfı olduğunu ve bunun için mücadele etmek gerektiğini kavramadıkça bu durum devam edecek. Bu düzene karşı omuz omuza tek vücut olarak mücadele edelim. Birleşen işçiler yenilmezler. ■

Sendikayı Sendika Yapan İşçilerin Örgütlülüğüdür

■ Gebze Organize Sanayi Bölgesinden bir kadın işçi

Ben DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikada sendika olmasına rağmen kimse sendikaya üye olamıyor, olanlarsa baskılara, tehditlere maruz kalıyor. Yaklaşık 500 kişinin çalıştığı bu fabrikada sendikalı işçi sayısı 100'ü geçmiyor. Bu sayı ancak toplu sözleşme döneminde değişiyor. Örneğin bu yıl yapılan toplu sözleşmede üye sayısı az olduğu için taraflar masaya oturamıyordu ve patron sözleşmeyi yapabilmek için kendisi 100'ün üzerindeki işçiyi sendikaya üye yaptırdı. Tabi baştan eklemeyi unutmadı: "Şimdi üye olun birkaç ay sonra istifa edersiniz."

O gün geldi çattı. Yaklaşık 2 hafta önce patron üye yaptırdığı işçileri tek tek çağırarak istifa ettirdi. İstifa etmek istemeyenleri tehditle, baskıyla istifaya zorladı. Bu olaylar yaşanırken ne yazık ki ne fabrikadaki temsilcilerden ne de sendika şubesinden en ufak bir tepki yoktu. Bu durum gösteriyor ki ister DİSK'e bağlı olsun ister Türk-İş'e, sendikayı sendika yapan işçilerin örgütlülüğüdür. İşçilerin sırtından geçinen sendika ağaları değil.

Bizler bilinçlendiğimiz ve işçiler olarak sendikalarımıza sahip çıktığımız oranda bu durumu değiştirebiliriz. Ve o zaman gücümüzün karşısında ne patronlar, ne onların orduları, ne de ikiyüzlü sendika ağaları durabilir. ■

Sendika Biziz!

■ Kartal'dan bir kadın tekstil işçisi

Yaklaşık 1400 kişinin çalıştığı bir iplik fabrikasında işçiyim. 8 saatlik vardiya içerisinde sadece yarım saatlik dinlenme molamız var ve bunun 20 dakikası yalnızca yemekhaneye çıkmakla geçiyor. Kalan 10 dakikada ise nasıl karnını doyurabilirsen doyur. Üstelik yemekler de iğrenç çıkıyor ve doyurucu olmuyor. Özellikle gece vardiyalarında reçel ve zeytinden başka hiçbir şey verilmiyor. Bu da ağır ve tempolu iş koşullarında karnımızı doyurmaya yetmiyor.

Her gün tonlarca iplik üretiyoruz ve iplikler satılmak üzere pazara giderken, tozu da ciğerlerimize doluyor. Kısa bir süre sonra akciğer rahatsızlıklarını hissetmeye başlıyoruz. Oysaki bizlere düzenli olarak maske verilmiş olsa belki bu rahatsızlıkların bir nebze önüne geçilebilir. Akciğer hastalıklarının yanı sıra aşırı makine gürültüsünden kaynaklanan işitme zorluğu çekiyoruz. Her gün elimizden geçen tonlarca ipliği kaldırırken ciddi bel ağrıları da yaşıyoruz. Çoğumuz kadınız, evli ve çocuklu işçi kardeşlerim çoğu zaman iki saatlik uykuyla çalışıyorlar. İş kazası yaşadığımızda da, meselâ makara fırlayıp yüzümüze çarptığında ya da elimizi döner dişlilere kaptırdığımızda veya tansiyonumuz düşüp de dengemizi kaybettiğimizde, dikkatsiz ve özensiz çalışmakla suçlanan hep biz oluyoruz. Patronlar her zaman süttten çıkmış ak kaşıklar, suçlu olan da biziz! Peki, bunun karşılığında ne alıyoruz? Tam tamına 450 YTL. Patron “efendinin” Mısır’da bizimkine benzeyen bir fabrikası daha var. Yani aynı kaderi yalnızca bu topraklarda yaşayan biz Kürt ve Türk işçileri değil Mısırlı işçi kardeşlerimiz de paylaşıyor.

İşyerimizde Teksif sendikası örgütlü. Fakat biz işçiler gerçekten sınıf bilinciyle örgütlü olmadığımız için işçi kardeşlerim sendikanın varlığıyla yokluğunun önemsiz olduğunu düşünüyorlar. Çünkü sendikacılar patronla ortak hareket ediyorlar. Meselâ yıllar öncesinde 4 ikramiye

varken bu kaldırıldığında sendikacılar ses çıkartmadılar. Maaşlar geciktirildiğinde ise bugün yarın ödenir, yapacak bir şeyimiz yok diyorlar. Bizler çok iyi biliyoruz ki sendikalar aslında bizim örgütlerimizdir. Ve onlara sahip çıkarak koltuk sevdalılarını orarlardan def etmemiz gerekir.

İstedığımız takdirde bunun olmaması için hiçbir neden bulunmuyor. Üstelik geçmişte böyle bir deneyim de yaşanmış. Toplu sözleşme sürecinde sendikacılar bu süreci oldubittiye getirmek istemişler. Ama aynı işçiler 3 vardiya olarak işbaşı yapmamış ve iş bırakıp fabrikanın bahçesine çıkmışlar. Bunun üzerine o güne kadar fabrikaya sadece patronlarla görüşmeye gelen sendikacılar, o güne kadar sözleşmeden bahsetmeyen sendikacılar, bizzat işçi kardeşlerimin yanına gelip sözleşme hakkında bilgi vermeye ve şikâyetlerini dinlemeye başlamışlar. Yani bu korku onlara yetmiş. Ve işçi kardeşlerim istedikleri maaş zammını da elde etmişler. Yani sendika da, güvenecek dal da bizleriz, bizim örgütlü gücümüzdür. Bir araya geldiğimizde patronları da, sendika ağalarını da dize getirebiliriz. Yeter ki isteyelim. ■

İşverenler Saldırıyor

■ Tuzla'dan bir metal işçisi

Geçen hafta bir işçi arkadaşımız fabrikada küfrettiği için “iş kanununun 25. maddesinin II. g ve h fıkrasından” dolayı işten atıldı. Olayın üzerinden fazla bir zaman geçmeden bir benzeri daha yaşandı. Fakat bu kez küfreden kişi bir işçi değil, patronun temsilcisi olan bölüm şefiydi.

Sendika temsilcisi arkadaşımız bir dilekçe ile durumu disiplin kuruluna ilettiğinde ise, “şeflerin ve amirlerin muaf olduğu” söylendi kendisine. Yani iş kanununun bu maddesi işçilere gelince katı bir biçimde uygulanıyor, işverenin adamlarına gelince uygulanmıyor. Çalıştığımız

fabrikalarda bu tür olaylarla sık sık karşılaşılıyor. Patronlar yasaları keyfi bir biçimde uyguluyor yahut işlerine geldiği gibi yorumluyorlar. İşyerindeki arkadaşlarla bu meseleyi konuştuğumuzda, herkes, “örgütlü olmadığımız için tepki gösteremiyoruz” düşüncesinde hemfikir di.

Oysa bu, doğru ama eksik bir düşünceydi. Çünkü yapmamız gereken tam da böylesi uygulamalar karşısında ve çıkarlarımızı savunan talepler etrafında örgütlenecek mücadele etmektir. Böylece hem birliğimizi sağlayabilir hem de patrona gücümüzü gösterebiliriz. İşyerlerindeki keyfi uygulamaların önüne geçmenin tek yolu budur. ■

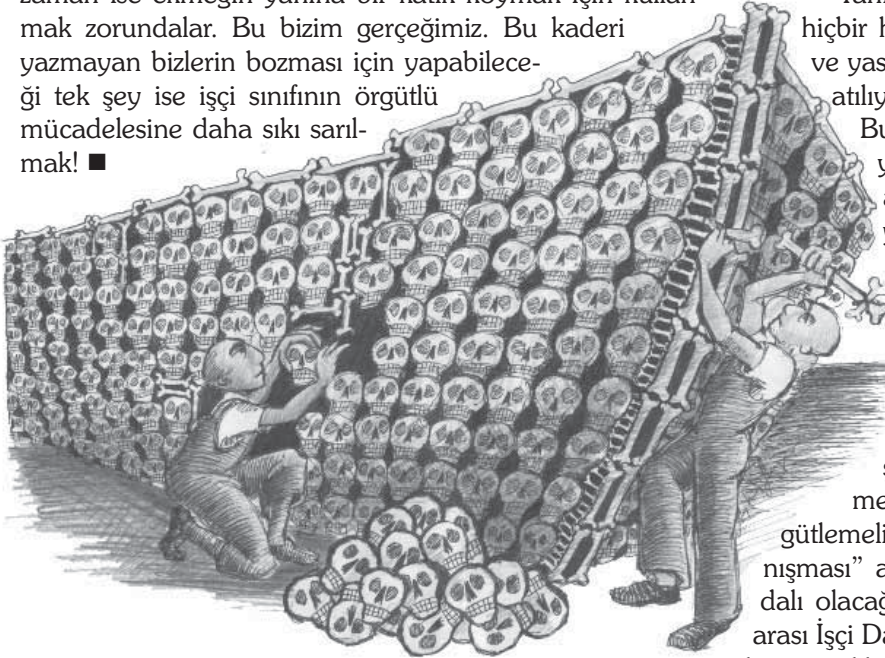

Gözlerinin Ferini Kaybetmenin Bedeli Günlük 4 YTL!

■ Ege Mahallesinden bir işçi

Ankara Ege Mahallesi'nde, bahçelerin çevrelediği gecekondu birer küçük terzi atölyesine dönüşmüş durumda. Bahçelerindeki ağaçların serin gölgesinde boncuk işleyen "işsiz" işçi kadınlar, gözlerinin ferini yitirene dek aile bütçesine katkıda bulunmaya çalışıyorlar. Bu işçi ailelerinin çoğu asgari ücretle geçinmek zorunda bırakılmışlar. Ancak, herkes biliyor ki, yaşadıkları gecekondu kirasını bile vermeye yetmez aldıkları bu ücret. Bu yüzden işledikleri elbise başına 4 YTL almalarına rağmen yapacak başka bir iş olmadığı için arı gibi çalışıyor, aile bütçesine katkıda bulunmak isteyen ve ne hikmetse istatistiklerde işsiz sayılan bu işçi kadınlar. Bir elbiseyi işlemek koca bir günü alıyor. Bütün gün minicik boncukları işledikleri elbiseler ise, o 77 katlı, yekpare camdan mağazalarda, gözlerinin ferini pahasına aldıkları paranın onlarca katı fiyata satılıyor.

Bütün gün elbiseler için ter döken bu kadınlar, işledikleri bu giysileri bir gün üzerlerine geçirmeyi hayal bile edemiyorlar elbette. Onların kaderi de kapitalizmin diğer işçiler için yazdığı kaderden farklı değil. Çünkü işledikleri gibi bir elbiseyi alacak parayı kimi zaman çocuklarının okul masrafları, kimi zaman kışın yakacak kömür parası, kimi zaman ise ekmeğin yanına bir katık koymak için kullanmak zorundalar. Bu bizim gerçeğimiz. Bu kaderi yazmayan bizlerin bozması için yapabileceği tek şey ise işçi sınıfının örgütlü mücadelesine daha sıkı sarılmak! ■

Tersanelerde Vahşi Kapitalizm Koşulları

■ Aydın'lı'dan bir tersane işçisi

Üretilen gemiler birer teknoloji harikası olmasına rağmen, tersane işçileri hâlâ 19. yüzyılın şartlarında çalışıyorlar. Neredeyse "vahşi kapitalizm" koşullarının geri döndüğünü söyleyebiliriz. Tersane patronları için işçinin sağlığı, yorgunluğu, hastalığı hiç mi hiç önemli değil. Her zaman olduğu gibi sadece kendi sermayesini ve kârını düşünüyor patronlar. Azalacak yerde artan iş kazalarına ise göstermelik önlemlerle çözüm bulmaya çalışılıyor. İş kazaları, işverenler için olduğu kadar işçiler açısından da kanıksanmış ve sıradanlaşmış durumda. Ölen veya sakat kalan işçilerin aileleri katmerli bir yoksulluğun pençesine yuvarlanıyorlar. Patronlar her zaman olduğu gibi komik rakamlar ödeyerek olayı kapatabiliyorlar.

Tersane işçilerinin yaşam koşulları da, çalışma koşullarından farklı değil. Sözde pansiyon denilen tamamlanmamış inşaatlarda kalan arkadaşlarımızın ister istemez psikolojisi de bozuluyor. Ama onların psikolojisini düşünen yok. Küçük bir odada 15 kişinin kaldığını düşünün. Gece işten çıkıp buralara gittiğinizde bir yastık, bir yatak, bir yorgan, yalnızlık ve siz. Beslenme düzeni diye bir şey yok. Son derece sağlıksız besleniyoruz. Sosyal yaşantımız sıfır. Bunları yazarken içim buluyor.

Yani anlayacağınız bizler tersane işçileri olarak hiçbir hakkımızı kullanamıyoruz. Üstelik en doğal ve yasal haklarımızı kullanmak istediğimizde işten atılıyor, gözaltına alınıyoruz, tutuklanıyoruz. Bunu geçtiğimiz ay tersane işçileri grevinde yaşadık. Sermaye güçlü olduğu için her alanda kendini otomatik olarak koruyabiliyor. Biz işçilerin bu haksızlıkların üstesinden gelebilmesi içinse örgütlenmenin anlamını ve önemini öğrenmesi, çevresindeki işçilere de bunu anlatması gerekiyor.

Bizler birlik olduğumuzda, birlikte hareket etmeyi öğrendiğimizde ve mücadeleye giriştiğimizde, eminim ki çok şeyleri kazanacağız. Tabii ki önce bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve arkadaşlarımızı da örgütlemeliyiz. Derneğimizin çıkardığı "İşçi Dayanışması" adlı bültenin bu konularda son derece faydalı olacağına inanıyorum. Bu anlamda da, Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği'ne ve emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. ■

sahibi ve yazı işleri müdürü: UID-DER adına Bayram Yılmaz • yönetim yeri: Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul

Esenler temsilciliği: Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu No:26 Esenler • Gazi temsilciliği: 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa

Gebze temsilciliği: Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • Tuzla temsilciliği: Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydın'lı

tel: (0 216) 572 41 52 • www.uidder.org • e-mail: iletisim_uid@uidder.org

Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • Fiyatı: 0,50 YTL

Sermaye Tuzla'da Kana Doymuyor

Tuzla tersanelerinde iş güvenliğinin ve çalışma şartlarının incelenmesi amacıyla oluşturulan meclis komisyonu, aylar süren incelemesinin sonucunu 17 Temmuzda bir raporla açıkladı. Rapor henüz yeni açıklanmıştı ki, tersanelerde bir işçi daha yaşamını yitirdi ve böylece ölen işçi sayısı 101'e yükseldi. Bu son ölüm bir kez daha gösterdi ki, görüntüyü kurtarma kabilinden hazırlanan raporlarla işçi ölümleri durdurulamaz.

Çalışma Bakanı, laf etmeye gelince kimseye sıra vermiyor. Ölümler konusuna çözüm getirmek için en fazla çaba harcayan hükümet olduklarını söyleyen bakan, kurban edilen işçilerin yarısından fazlasının kendi dönemlerinde katledildiğini unutturmaya çalışıyor. Tartışmalar süredursun işçiler ezilerek, yanarak, düşerek, zehirlenerek ölmeye devam ediyorlar. Ne hükümet ne de patronlar gerekli önlemleri alıyorlar. Soruna çözüm aramaya çabaladıklarını ısrarla söylemeye devam eden patronlar yalan söylüyorlar. İşçiler ölümlerini, patronlar, ölümlerin normal ve kaçınılmaz olduğunu buyuruyorlardı.

Kamuoyunda tepki oluşmasından dolayı AKP hükümeti birkaç tersaneyi göstermelik olarak kapatmışsa da, çok zaman geçmeden kapatılan tersaneler çalışmaya ve ölüm saçmaya devam etmiştir. Nitekim son olarak İbrahim Çelik'in ölümü bunun bir göstergesidir. İbrahim Çelik meclis komisyonunun raporu yayınlandıktan beş gün sonra, GEMSAN Tersanesinde kompresör dairesinde bakım yaptığı sırada meydana gelen patlamada öldü. ■

İbrahim Çelik Tuzla havzasındaki yüzlerce taşeron firmadan biri olan Atlas Gemi'de çalışıyordu.

Meclis bünyesinde oluşturulan Tuzla Komisyonunun hazırladığı 197 sayfalık rapor, sendikalaşmanın iş sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması açısından önemli olduğunu, sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması gerektiğini söylüyor. Rapor, yapısal sorunların çözülmesi, çalışma süresinin 7,5 saatle sınırlanması, sosyal tesisler, itfaiye ve hastane kurulması, işçilere her gün işe başlamadan önce eğitim verilmesi gibi başlıkları içeriyor. Raporda yer alan bu tespitler önemlidir ve Limter-İş'in taleplerinin bir bölümüyle de örtüşmektedir. Ancak bu tespitleri meclisin ya da AKP hükümetinin hayata geçirmesini beklemek saflık olur. AKP hükümeti, kâra doymayan sermayenin en has temsilcilerinden biridir ve işçi ölümleri karşısında tersane patronları kadar duyarsızdır.

Gerçek çözüm, işçilerin kendi güçlerine güvenerek mücadeleyi yükseltmesinden geçmektedir. Gerekli önlemlerin alınması ve kazaların önüne geçilmesi, sağlık sorunlarının giderilmesi, iş gününün ağır iş yönetmeliği çerçevesinde 7,5 saate düşürülmesi ve işyerlerine sendikaların girişinin önündeki resmi ve fiili engellerin kaldırılması için, patronlara karşı birleşik işçi mücadelesini örgütlemek gerekiyor. Birleşen ve mücadeleye girişen işçiler kazanmasını da bileceklerdir. Aksi takdirde işçiler ölmeye, sermaye ise kârına kâr katmaya devam edecektir. ■

